

ment og gaa med denne til oversøiske Lande, og det generer Fabrikkerne i allerhøjeste Grad, at Skibene hverken kan losse eller lade inde ved Fabrikkerne, men at de maa lægte og siden lade i Pramme Øst for Hadsund-Broen. Jeg har hos mig en lang Liste, som jeg dog ikke skal trætte ærede Medlemmer med at oplæse, over Skibe, der var fragtet under den Forudsætning, at de kunde gaa ind til Fabrikkerne, idet der var tilstrækkelig Vanddybde i Fjorden, men som har maattet ligge ude Øst for Hadsund-Broen for at losse. Jeg har ogsaa mange Eksempler paa, at Befragtningsoverenskomster, som man var i Færd med at afslutte, maatte opgives, fordi Skibene trods tilstrækkelig Vanddybde i Fjorden ikke kunde gaa igennem Broaabningen. Der er i sin Tid udarbejdet et Forslag til Udvidelse af Broaabningen til 75 engelske Fod, hvilket vilde koste 105 000 Kr. Dette Forslags Gennemførelse strandede, som jeg sagde for et Øjeblik siden, paa Grund af Krigen, men nu vilde jeg gerne høre, om det ikke skulde være muligt at faa den højtærede Minister for offentlige Arbejder til at interessere sig for at skabe større Gennemsejlingsmulighed, i Lighed med hvad der var Tilfældet for Trafikminister Hassing Jørgensens Vedkommende, som imidlertid ikke naaede at faa det gennemført. Jeg skal ikke fordybe mig videre i dette Emne, idet der er talt saa udførligt om det i tidligere Aar, og disse Udtalelser vil de, som interesserer sig for Spørgsmaalet, kunne læse i Tidenden.

Jeg har dernæst et Spørgsmaal, hvorom jeg vil rette en Henvendelse til den højtærede Justitsminister. Den højtærede Justitsminister og mange ærede Medlemmer erindrere sandsynligvis, at der i Fjor vistnok omtrent paa dette Tidspunkt fremkom en ny Medicin, paa Dansk kaldet Fischers Saarvædske, og denne Saarvædske skulde have den Egenskab at kunne helbrede disse Bensaar, som Masser af ældre Mennesker slæber omkring med. Hvorvidt Medicinen svarer til sin Hensigt, ved jeg ikke noget bestemt om, jeg har set Tilfælde, hvor den ikke gjorde det, men tværtimod virkede i modsat Retning. Det er nu i og for sig ikke om Medicinen, jeg vil tale, men om Sundhedsstyrelsens Stilling overfor fattige Folk. Jeg maa tilstaa, at paa det Tidspunkt, da det, jeg nu vil omtale, fandt Sted, lagde jeg ikke saa meget Mærke til det, at jeg kan dokumentere, at hvad jeg her vil fremdrage forholder sig helt rigtigt. Der var, efter hvad

jeg altsaa forudsætter, den Gang nogen Gnidningsmodstand mellem Professor Fischer, Opfinderen af denne Medicin, og Apotekerne og Apotekervarefabrikant Alfred Benzons, som har en Slags Eneret paa Fabrikation og Tilberedning af Apotekersager her i Landet. Der var, som sagt, nogen Gnidningsmodstand — det er vistnok et meget mildt Udtryk at bruge om det Forhold, som var til Stede —, der var, saa vidt jeg husker, et Øjeblik, hvor Apotekerne knap nok vilde føre Fischers Medicin. Professor Fischer havde dannet et Aktieselskab til Fabrikation af denne Medicin, og jeg tror ikke, jeg siger for meget, naar jeg siger, at paa et givet Tidspunkt havde Apotekerne, paavirket dertil, kan man vistnok have Ret til at formode, fra Apoteker Alfred Benzons Side, boycottet Fischers Saarvædske. Imidlertid var Kravet fra de syge om at faa denne Medicin saa stærkt, at Apotekerne maatte til at føre den. Og nu kommer det, som jeg gerne vil fremhæve, og som jeg vil bede den højtærede Justitsminister om at tage Hensyn til. Apotekerne var endelig villige til at føre Fischers Saarvædske, og den solgtes i meget betydeligt Omfang, men under 31. Januar dette Aar udsender saa Sundhedsstyrelsen følgende Cirkulære til alle Landets Apotekere, Læger, Dyrlæger og Tandlæger: „Sundhedsstyrelsen bestemmer herved, at Incitamin (Fischer) indtil videre kun maa udleveres efter en paa lovformelig Maade udfærdiget Recept af en til Receptordination berettiget Person. P. S. V. G. Tryde.“ En hel Del Mennesker, som hidtil havde købt Saarvædsken paa Apotekerne, hvor den kostede 6 Kr. for en Flaske, som indeholdt henimod 300 g, blev derved stillet overfor den Kendsgerning, at nu havde de at yde en Tribut til Lægerne paa 4, 6 indtil 10 Kr. for overhovedet at kunne faa denne Medicin. Jeg ved aldeles bestemt, fordi jeg selv har haft med det at gøre, at Smaafolk, som troede, at dette Middel til Helbredelse kunde hjælpe dem, og som havde købt en 2—3 Flasker Medicin til 6 Kr. pr. Flaske i Tiden fra Medicinens Fremkomst og indtil dette Cirkulære fra Sundhedsstyrelsen kom, blev meget forbavset, da der en skønne Dag blev sagt af Apotekerne: I kan ikke faa denne Medicin mere, medmindre I har Recept paa den. I enkelte Tilfælde ved jeg, at en Apoteker sagde: Ja, jeg maa jo ellers ikke, men hvis De vil love mig at skaffe en Recept, saafremt De vil blive ved at bruge Midlet, saa skal De faa en Flaske endnu denne